

Publicerad 2009-12-14 15:48 av Meckii

En svenska berättelse jag har skrivit nu under hösten -09.

De allra första raderna har jag inte skrivit, då det var i uppgift att fortsätta på inledningen.

Carsten (Kiro från bandet Cinema Bizarre) träffar en gammal högstadies vän (Ricky, Kiros riktig

Bara Vi... Vi Två

Bara vi... vi två...

Det började som en alldeles vanlig dag. Han åt sin frukost, kollade snabbt igenom tidningen och rusade iväg till bussen. Han satte sig i mitten som vanligt. Plötsligt kände han hur någon blåste honom i nacken.

- Oj! Ursäkta mig! killen bakom mig hade inte hållit sig för munnen när han gäspade.

- Carsten? jag vände mig om igen och tittade på killen bakom mig.

- Ricky? killen som jag var störtkär i när jag gick i 8:an, som sedan flyttade utomlands innan 9:an började.

Jag bekände aldrig mina känslor för honom, och när han sedan flyttade förlorade jag chansen att någonsin berätta det för honom. Då jag trodde att jag aldrig mer skulle få träffa honom, men hejsan! Där sitter han nu bakom mig!

- Vad gör du här? frågade Ricky och sätter sig bredvid mig. Doften av hans "after shave" doftade ljuvligt och hans utseende är lika vackert som för två år sen. Om inte bättre?

- Carsten? Hallå är du där?

- Va? Vad sa du? min närvaro hade sprungit iväg ett litet tag, men återkom direkt när Rickys röst sade mitt namn.

- Jag frågade vad du gör här?

- Ah! Sorry! Ehm, jag är på väg till skolan.

- Jaha! Jag med. Vi flyttade tillbaka till Helsingborg förra månaden och jag kom in på ett gymnasium här så det är ju bara till att börja plugga igen eller hur?

- Haha, absolut! Vilket gymnasium kom du in på då? frågade jag honom. Och hoppades att han skulle svara Nicolai.

- På Olympia, SOS! Ska bli så grymt kul! Svarade Ricky, och en besvikelse tog över i känsla.

- Vart ska du gå då? frågade Ricky mig.

- Ehm, jag går på Nicolai, musik profil!

- Okej, det har jag ingen aning om vart det ligger! skrattade Ricky.

- Hehe, det ligger bara 3 minuter ifrån Nic. Men eftersom att du verkar ganska lost så kan jag ju visa dig vart du ska gå någonstans? erbjöd jag mig.

- Ohja! Det hade varit jätte snällt! Längre än så hann vi inte eftersom att bussen stannade vid vårt stopp. så jag följde Ricky in till kansliet.

Jag satt på en bänk utanför Expeditionen och såg alla förvirrade och stressade elever springa förbi mig stup i kvarten. Läsåret var redan igång sen 5 veckor tillbaka så alla var i full gång!

Ricky kom glatt ut från Expeditionen med en massa papper i handen och en nyckel.

- Sådär! Nu var allting färdigt! Skulle jätte gärna stanna längre med dig, men jag måste springa för att hinna till min lektion.

Ricky var precis på väg att vända sig om när jag tog tag i hans arm.

- ... jag fick inte ur mig något. Hans blick förstenade mig.

- Vad e det Carsten?

- ... Ehm! Men du? Kan vi inte ta en fika under lunchen? paniken reste sig inom mig för att svaret skulle bli ett nej. Men Rickys ögon sade det motsatta.

- Men absolut! Jag slutar klockan 12 enligt detta schema. Möt mig här då!

- Ah. Ah! Visst! innan Ricky sprang iväg lade han snabbt en kyss på min högra kind.

Hjärtat bultade lika fort som en trumma och jag kände att rodnaden började sprida sig likt en eld i ansiktet på mig så jag vände på klacken och gick ut mot kylan så det skulle se ut som att det var för att det var kallt ute.

Jag lade handen där Rickys läppar precis nuddat min kind.

Jag tittade på klockan, 09:30.

Suck, 2½ timme tills Ricky slutade.

Timmarna släpade sig framåt och mina tankar vandrade hela tiden iväg åt Ricky.

Musik lektionerna gav sig inget heller, jag bara tänkte på honom.

Jag kom till och med på mig själv med att skriva hans initialer på mitt block.

R.B.

11:45... Jag stod utanför entrén till Olympia och väntade på att han skulle komma ut.

Jag tittade upp mot den klarblåa himlen som lutade sig över mig, knappt ett enda moln på himlavalvet. Jag andades och såg hur koldioxiden förvandlades till vit rök och genom röken kunde jag urskilja någon som gick rakt emot mig. Men brunt hår, mörkblåa ögon och världens vackraste leende.

- Carsten!! Ska vi gå? jublade Ricky och omfamnade mig. Jag gottade mig lite med att lukta på hans ytterjacka. Ricky...

Vi började röra oss ner mot stan. Medans vi gick tog jag mig en titt runt omkring.

Hösten var i full gång med att färga trädens löv gula, bruna och röda. Det var vackert.

Jag hade stoppat mina händer i fickorna eftersom att jag glömt mina handskar i skåpet

Och drog efter andan. Att känna luften som var så frisk var härligt.

Jag sneglade lätt på Rickys ansikte och av att döma av hans uttryck, njöt han av det lika mycket som jag gjorde.

När vi väl hade kommit ner till stan, gav jag fram som ett förslag att vi skulle äta på Mezo.

Ricky gick med på förslaget och vi började dra stegen ditåt.

Det tog ett tag att välja vad vi skulle äta, ifall vi skulle välja någon dessert, någon kaka, bara något att

dricka, eller varmrätter?

Till slut så valde vi båda varsin kycklingröra med Ciabatta bröd.

Maten skulle ta ett tag så jag visade vägen ner till källaren, det är mer privat där nere.

Ljuset var ner donat och härlig musik spelades ur högtalarna – och levande ljus stod på borden.

Romantiskt, tänkte jag.

Eftersom att det bara var vi 2 där nere, så satte vi oss ner mittemot varandra på vänstersidan.

Vi tog av oss ytterkläderna och njöt av värmen som spred sig snabbt i kroppen.

- Hur känns det att vara på Olympia då? Bara massa teori lektioner huh? Jag var den som öppnade konversationen.

- Joda, det funkade väll. Får nog ta att plugga lite mer, alla e ju så grymt smarta!

- Haha, joo. Det är ju Olympia vi snackar om?

- Hehe, men hur går det för dig? Vad gör du på... Nicolai var det väll?

- På Nic? Jo, det går väll helt OK. Jag går på Estet-Musik linjen. Spelar instrument dagarna i ända. Massa teori dock, men det jämnar ut sig med det praktiska! sade jag och lade dit ett charmigt skratt i slutet.

- Fan vad härligt!

- Era beställningar killar? sade servitrisen när han knallade in till rummet.

- Ja tack! kvittrade jag fram.

Vi åt maten under tystnad, en tystnad som blev väldigt obehaglig.

Ska jag börja konversationen?

- Du verkar lite stel Carsten? tack och lov att han gjorde det!!

- Nej, nej nej nej! Verkligen inte! Varför skulle jag vara det? Ricky slutade äta och böjde sig fram över bordet och fattade min hand. Och tittade mig djupt in i ögonen. Jag blev generad och mina kinder blev röda. Ricky log mot mig och släppte sedan mina händer och fortsatte att äta.

Jag drog armarna närmre kroppen, det var kallt. Jag rös till och skallrade lite med tänderna.

- Fryser du? frågade Ricky mig och slutade att gå.

- Eh, ja. Lite. Huttrade jag fram och stannade jag med.

- Ge mig dina händer.

- Va?

- Ge mig dina händer! bad Ricky mig.

- Okey, ehm visst... jag drog nervöst fram mina händer ur mina fickor och sträckte fram dem till honom. Ricky öppnade sin jacka, tog ett steg emot mig, lade mina händer på hans bröst och höll om mig. Värmen spred sig sakta i kroppen.

- Ricky! Vad gör du? säger jag och försöker komma loss från hans grepp utan framgång.

- Jag tar igen förlorad tid.

- Va? Vad menar du?

- Jag är inte dum Carsten. Jag har alltid vetat vad du kände för mig innan jag stack. Hur skulle jag kunna missa det? Om jag inte hade maskerat mina känslor för dig hade jag aldrig kunnat lämna dig.

Jag vet inte om det var rätt gjort av mig, men jag hade inget val! Rickys röst började gå

i sönder och gjorde en paus och lät huvudet trilla ner på min axel och hans armar tätt omkring min nacke.

Jag flyttade mina händer från hans bröst till ryggen och höll om honom. Jag kunde höra hans snyftande och

smekte hans rygg, lutade mitt ansikte in mot hans hals och doftade på honom.

Vi stod sådär ett tag, men armarna om varandra, mitt på stan medans människor sprang fram och tillbaka bredvid oss, men det enda jag kunde tänka på var att Ricky hade märkt mig. Han hade sett mina blickar mot honom för två år sen. Han hade vetat om åtrån som jag kände för honom. Jag log inombords och blev ännu varmare i min kropp vid bara tanken.

Ricky lyfte sitt huvud från min axel och såg in i mina ögon. Jag mötte hans blick och utan att egentligen veta vad jag gjorde lyfte jag mina händer, tog tag om hans ansikte och drog det försiktigt mot mitt eget - och kysste honom ömt.

Där stod vi, mitt på stan och kysstes, utan att veta ifall omvärldens tittade, pekade eller sade något om oss.

Bara vi, i en gemensam bubbla - lekte våra kyssar passionerat med varandra.

Bara vi... vi två...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Meckii med Poeter.se id #25840 innehar upphovsrätten